

jeg her siger. Jeg siger, at Retsfølelsen er ikke saa vaagen eller almindelig blandt den øverste Del af vort Samfunds Medlemmer; man skulde egentlig forudsætte, at den var det; de have lettere Adgang til at berige sig, aandelig set, lettere Adgang til at skaffe sig forøgede Kundskaber. Der er selvfølgelig indenfor Overklassen igen et Mindretal, som i mange Tilfælde repræsenterer en højere Intelligens end hele Fler-tallets, hele Befolkningens; og jeg vil gerne nu, da vi staa ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal, sige, at der har altid været et Mindretal blandt de intelligente, udviklede Medlemmer af et Samfund, ogsaa herhjemme, der har altid været et Mindretal f. Eks. af Kriminalister, af Folk, som have studeret Jura, som have haft med de Forhold at gøre, et Mindretal, som i Humanitet og Fremskridt og lignende har indtaget en højere Stilling end den almindelige Del af Befolkningen, som har set fremad i deres Tid. Men det er ikke altid dem, som ere komne til at spille en afgørende Rolle, det vide vi jo meget vel. Der har været Epoker i vort Lands som i andre Landes Historie, hvor dette lille intellektuelt fremskredne Mindretal indenfor de bemidlede, de kundskabsrige, har haft Lejlighed til at føre deres Ideer til Sejr, men lige saa ofte eller oftere ere de blevne slaaede ned af den reaktionære Overklasse.

Maa jeg minde om, hvorledes en Række Forordninger og Reglementer, der ere udstedte af de enevældige Konger, egentlig bære Vidnesbyrd om, hvor forudseende enkelte af disse Mænd eller deres Raadgivere have været; men det er blevet forfusket, gjort til intet, blevet Reaktion i Stedet for Fremskridt. Christian den 4de udstedte en Forordning, et Regulativ for Børnehuset her i København, et Regulativ, som, naar man læser det igennem — ja, man kan jo ikke vide, om det er Kongen selv, der har lavet det, men det er vel ham og nogle af hans personlige Raadgivere, som have udarbejdet det — viser sig at være et overordentlig interessant Dokument ved det Fremskridt og den Humanitet, som lyser ud af hver Linie. Christian den 4de indførte for Børnehuset et Strafferregulativ, som er saa langt forud for f. Eks. den højtærede Justitsministers Strafferregulativer for de nuværende Strafanstalter, at hvis man skal sammenligne Christian den 4de og den højtærede Justitsminister, saa hører Justitsministeren til det 14de Aarhundrede og Christian den 4de til det 20nde Aarhundrede.

Formanden: Jeg vil henstille, om det ærede Medlem ikke af Hensyn til Tiden kunde undlade at gennemgaa Christian den 4des Reglementer.

Sabroe: Det viser sig, at dette udmærkede Reglement og de Bestemmelser, som ere forfattede, bleve til ingen Ting, fordi det blev overladt til nogle rige Folk og til nogle lidet intelligente Folk at føre disse Bestemmelser ud i Livet.

Gaa vi nu til vor egen Tid og ville danne os en Mening om, hvorledes disse Nævninger ville komme til at virke, saa ligger det nær at holde sig til saadanne Forhold, som Nævningerne ville faa med at gøre. Amtmanden skal ifølge det Forslag, som foreligger her, være en af dem, der udvælge Nævningerne. Maa jeg da tillade mig at gøre opmærksom paa en Sag, som for nogen Tid siden har fundet sin Afgørelse i Ribe Amt. Det drejer sig her om en Tjenestedreng, hvis Husbond behandlede ham.

Formanden: Jeg forstaar ikke rigtigt, hvorledes det ærede Medlem kan komme ind paa den Sag ved Omtale af Nævningerne; vi have jo ikke Nævningeinstitutionen endnu.

Sabroe: Jeg taler om Amtmændene; jeg vil vise, hvorledes det at overlade til Amtmændene at udnævne Nævningerne vil føre med sig et reaktionært Valg og føre med sig, at de, der mishandle Smaakaarsfolk og Smaakaarsfolks Børn, ville blive fritagne for Tiltale og Straf og ikke blive kendte skyldige. Jeg skal af Hensyn til Tiden og den højtærede Formands Hestilling blot gøre opmærksom paa, at der i denne Sag foreligger en udførlig Lægeerklæring, som gaar ud paa, at den paa-gældende Dreng er mishandlet saaledes, at han har faaet en Hjertefejl for Livet.

Formanden: Jeg maa fremdeles henstille, at det ærede Medlem gaar bort fra denne Sag.

Sabroe: Jeg maa fastholde, at jeg er saa nær ved Sagen som vel muligt. Det vilde være temmelig umuligt at skulle paa-vise, hvor reaktionært denne Fremgangsmaade vil virke, naar man ikke faar Lov til at henvise til Eksempler fra det daglig-dags Liv. Lad mig da fortsætte med at sige — det maa jeg da have Lov til — at samme Amtmand, der rimeligvis skal være med til at udvælge Nævninger, er-